

Els actes de la tragèdia

A cabe de llegir en aquesta mateixa revista, número de la setmana anterior, que el ministre Solchaga, si tinguera aptituds de dramaturg, tindria a l'abast materials de primera per escriure una tragèdia en cinc actes, eurotragèdia, o "fastigós eurodrama", més exactament. Després de revisar-ne l'argument, he de dir que el nostre especialista en economia –l'autor de l'article, no el minstre– presenta al públic un panorama d'efectes molt realistes, que totes les xifres que hi aporta deuen ser sòlides i bones, i els previsibles actors i espectadors no hi tenen una perspectiva molt clara. És natural, si l'obra és una tragèdia. El diari d'avui, quan escric, porta grans titulars, com si s'haguera mort una altra vegada Franco, on l'expressió "jornada de pànic" resumeix la idea de la pàgina. Els altres diaris, van per un estil. I els informatius de la tele semblen monogràfics d'economia política. Als de cas, aquesta vegada, no ens queda ni el consol de pensar que són coses de la inèpcia del govern, perquè a tot arreu de l'occident feliç el suposat drama és el mateix. Fins a Suècia i a Finlàndia, aquesta vegada, que és com dir que no hi ha esperança al món. Hi ha un aire de catàstrofe imminent. I és tot mentida.

Jo comprenc que els ministres d'Economia i Hisenda d'ací o d'allà estiguen aquests mesos fent hores extra, perquè no els acaben de quadrar els números. Comprend que els traficants de divises estiguen una mica desorientats. Que els agents de borsa es maregen una mica. Que els buròcrates de Brussel·les es lamenten que no els comprèn ningú. I que, en definitiva, els qui viuen d'especular sobre això que en diem les grans magnituds econòmiques vulguen posar en primer pla la seua pròpia importància. Però no comprenc que el veïnat en general s'espante per tan poca cosa. Perquè, tot comptat i debatut, la veritat és que no

passa res. Sembla que passe, però no passa. Les suposades víctimes de la tragèdia, els ciutadans d'Europa occidental i d'Amèrica del nord, ens alcem del mateix llit cada dia, mengem el mateix esmorzar, dinar i sopar, gastem la mateixa roba, anem als mateixos restaurants, fem els mateixos viatges, i comprem els mateixos cotxes, si pot ser més grossos que l'anterior. No tinc notícia que, els últims mesos, haja disminuït apreciablement el consum de whisky de marca, l'afluència a les discoteques, els pressupostos de les festes locals o la qualitat dels havans en els convits de boda. En tot cas, el que ha pogut apreciar és el contrari, almenys en els dos últims apartats. No se d'on trau els diners el personal, però la impressió que fa és que en tenim –tots– més que mai. I, en conseqüència, que ens queixem més que mai.

Des que tinc memòria efectiva d'aquestes coses, sempre he sentit que estem molt malament. Quan era veritat –relativa–, i quan no ho era. Quan vivíem en la misèria –relativa–, i ara que vivim en l'abundància. Quan anar en tren de València a Barcelona costava deu hores, i ara que en costa quatre. Quan hi havia cent famílies per cotxe, i ara que hi ha dos cotxes per família. Sempre. Amb Franco vivíem molt pitjor, i ara una bona part de la dreta, suïcida, enyora d'aquells tristos anys. Sempre he sentit que la inflació és excessiva, quan era del 30% i quan és del 6%, i sempre he sentit que la

balança de pagaments és un desastre, que els impostos no paren de créixer, que els beneficis de les empreses són insuficients, que els sous no pugen prou, i que això no pot ser, i que no sé on anirem a parar. Sempre he vist l'optimisme econòmic refectit en els fets, mai en les paraules. Fa trenta anys, en aquesta part dels Pirineus, i quaranta en l'altra, que el producte interior brut i net, el general i el particular, no para de créixer, i encara no ha parat, i no sembla que haja de recular en un futur previsible. No hi fa res: cada cinc o sis anys, o set o deu, sembla que ha d'haver-hi una crisi suposadament terrible. Com si necessitàrem –ministres i ciutadans– creure que la tragèdia és real, el desenllaç imminent, i el desastre segur. Deu ser que així, perversament, gaudim més del que tenim, que no para de créixer. O deu ser que així podem ignorar amb bona consciència els altres, els qui sempre han estat de veritat malament, els qui, d'una manera o d'una altra –sovint sense fer tants escarafalls– passen cada dia l'autèntica tragèdia.

Ens creiem protagonistes –víctimes– d'aquesta miserable tragèdia de paraules, declaracions, reunions i titulars de diari, acabem de sopar, mirem els anuncis de luxe de la tele (quin perfum comprarem, o quina marca de cotxe), ens queixem d'IVA, i a dormir. Als ulls d'un rus, som purament i simplement rics. Hem esdevingut nens aviciats, egoistes, ploramiques, reclamant cada dia més pastissos i més joguines noves, i ara ens voldríem creure actors d'una tragèdia. Si la resta del món fóra el públic, ens hauria d'acaçar a colps de fruita podrida.

Joan F. Mira